Тарасове Закляття

Шевченкова містерія в його смертну ніч
І день іде, і ніч іде,
І, голову схопивши в руки,
Дивуєшся, чому не йде
Апостол правди і науки?..

Пророцтво

Людей нема — є лиш Прелюд.
Є тільки мрія про Людину.
Є лише хаотична лють —
Всеспопеляюча лавина.

О де ти, зоряний творень?
О хто ти — дух чи хвиля Лети,
Тиран чи вільний промінець,
Який заплутався в тенета?!

Пора, пора, пора збагнуть
Своє падіння і могилу,
Своє покликання і суть,
Своє походження і силу…

І на вселенському полотні,
Яке нам витче Суть Єдина,
Посіє квіти вогняні
Новонароджена Людина.

Поклик до України

Тільки я, мов окаянний,
І день, і ніч плачу

На розпуттях велелюдних,
І ніхто не бачить…

Україно, моя Лебедине,
Діво древнього Ра,
Все мені мріється, сниться
Твоя урочиста пора.
Твоя вогниста,
Твоя троїста,
Твоя прачиста пора.
Все сповнено передчуттями,
Душа, мов небесний дзвін,
Клекоче бурями тяма,
Кличе до дивозмін…
І будуть вони — ті зміни,
Засяють нові стежки!
Гряди, моя Україно,
Понад криваві роки,
Облиш ті гнізда зміїні,
Де кубляться мертвяки!
Дай мені бути причинним,
Дай божевільним буть
В світі, де з Твого Сина
Праведну кірвцю ссуть!
Хочу бути скаженим,
Бо воля в’язневі — сказ!
Хочу стать навіженим,
Бо буйність — то твій наказ!
Бути вогнем хрещеним
Хочу єдиний раз!
Зроби мене юродивим,
Зроби мене вічним дивом,
Зроби мене духом сивим,
Поведи мене ночами
Поза людськими шляхами,

Понад світом нещасливим
На поклін вогнистим зливам!..
Поведи мене в безтяму,
Поведи мене над снами,
Поведи до тої ями,
Що відкрита вечорами,
Де з правіку наша воля
Спить закована в неволі!..
Я застукаю в ту браму,
Я зійду в пекельну яму,
Клич прокотиться громами
Понад душами й полями:
— Чуєте, люди —
Божі заблуди?
Доки ще буде
В душах полуда?
Скиньте облуду!
Ось я виходжу — це вже востаннє! —
В поле осіннє, в поле туманне,
Сію не зерна, сію вам сльози,
Сію не сльози — бурі і грози,
Сію не грози — речення віщі,
Сію пророчі закляття зловіщі!..
О мій народе! Ти не послухав,
Коли я прийшов із плачем!
В цю ніч я схиляюсь до твого духу
Із полум’яним мечем!..

Гайдамакам XX віку

О люди, люди, небораки,
Нащо здалися вам царі,
Нащо здалися вам псарі,
Ви ж таки люди, не собаки?!

Я кобзар, я кобзар!
Я — прадавній корсар!..
В мене серце, як жар…
Ні, не жар — а пожар!
Той пожар мені випалив очі —
Очі жорстокого дня…
Я пливу в океані ночі —
В океані без дна…
Я не бачу ваших мізерій —
Всяких імперій і драм.
На пошук нових містерій
Нині рушаю сам.
Споряджена бригантина,
Вітрила у неї — пітьма,
Їх не побачить людина,
Для світу мене нема…
Хай божеволіє буря,
Лютує в небі Перун,
Мій корабель — бандура,
Сотні скажених струн.
Геть історичний убогий,
Солодкий музичний лад!
Інші нас кличуть дороги
Серед хурделиці зрад!
Я пливу на базарище Геї,
Де ваші невільничі ринки,
Де у атомнім апогеї
Душі носяться, мов хмаринки,
І не знають вони — навіщо,
І не знають вони — куди,
Не почують слів зловіщих
Попередження і біди!
Не до них, не до них
Звуки струн моїх вогняних,
А до тих, а до тих,

Хто знеміг на багатті лих!..
Де ви, душі статорі,
Де ви, серця козачі?
Ті, що сміються в горі,
Ті, що від щастя плачуть?!
Чи є у вас, лицарі-волонтери,
Такий духовний стаж,
Що не боїться Божу Галеру
Брати на абордаж?
Тра-ра-рах! Тра-ра-рах!
Лише луни у небесах…
Тільки клекоче всесвітній базар
Міріадами чорних примар…
Співці не чують моєї думи,
Бо я — причинний кобзар!
А моряки жахаються глуму,
Бо я — божевільний корсар!
Піна вирує, і стогне днище,
Ніби від тиску драконячих лап,
І буря в реях скажено свище,
Хитає пустельний трап…
Ніхто не ступа на незримий борт
Від метушні землі…
І я покидаю проклятий порт,
Пропадаю в імлі…
Поруч мене на вічних чатах
Вірні товариші:
Пломінні думи — мої солдати,
Юнга — птиця душі.
Роздзвенілась моя бандура
У руках урагану,
Нас обіймає темінь похмура
В череві океану.
Думи мої, старшини мої!
В серці — вірний компас!

Ми пливемо в рідні краї
Виконать давній наказ!
Там у тяжкій неволі,
І Бог не відає — де,
Серед Дикого Поля
Діва-Вкраїна жде…
То — королівна світу,
Найбільший скарб віків,
За неї уже побито
Тисячі козаків!
Але вона й дотепера
У чаклунськім кільці.
Ми — її волонтери,
Невмирущі бійці!
Запломеніли мої солдати:
— У море зайвий вантаж!
Де ворожі фрегати?
На абордаж! На абордаж!

Дике Поле

Чи не покинуть нам, небого,
Моя сусідонько убога,
Вірші нікчемні віршувать?..

В Дикому Полі, в зоряній пущі,
Пугачі стогнуть всю ніч невсипущі…
Берег ошкірився іклами-скелями,
Душі замкнулись від світу пустелями,
Мислі, як ласо, очі — гармати,
Руки, мов круки, серце, як ґрати…

В пащу неситу пливе бригантина,
До перемоги… чи до загину?..

На абордаж! На абордаж!
Висвітлив барви небесний вітраж…
Громи гуркочуть. Січуть блискавиці.
Трапи — на берег. Меч у правиці!
Привиди — тіні. Привиди — тіні.
Чорних і білих мечів мерехтіння…
Ноги в болоті. В грудях — сопух.
Душить, пригнічує, сковує рух…
Тяжке зусилля для кожного кроку,
Всяка хвилина — неміряні роки!
Де вороги, де надійні брати?
Як же мені досягнути мети?
Чорне привиддя хижо регоче:
— Ось твоя мрія, скажений пророче —
Упирі злі, вовкулаки та гади,
Співи, молитви, прокльони і зради!..
Де твій небесний Божий Фрегат?
Кожен твій брат — найжорстокіший кат!
Ти захотів визволяти Вкраїну
І перейти за невидиму стіну?!

Діва-Вкраїна — наша раба,
Грізна на неї чекає доба!..
Ну а для тебе — кара страшна,
Вічна ганьба, історична мана…
Станеш, кобзарю, на п’єдесталі —
Постать блискуча в бездушнім металі,
Вславлять тебе у широкому світі,
В дар принесуть і молитви, і квіти,
І проклянуть… і до зір вознесуть,
Тихо змінивши всю твою суть…
……
Сталося так. Пролетіли роки.
В Дикому Полі бродили вовки…
В Дикому Полі, в терновому полі

Став я у бронзі на видноколі…
О, це нечувана втрата і страта —
Духу в металі вік умирати!
Що мені квіти з цілого світу?
Бути — це жити! Бути — горіти!

Заклики чув я з Дикого Поля —
Діви-Вкраїни стогони й болі,
А понад тим відчайдушним квилінням
Сіялось чортополоху насіння,
Множились люди, множились юди,
Множились горді, блискучі споруди…
Ім’ям моїм прикрашалась темниця,
Де мала жити Вкраїна-Дівиця…

Та у прадику ніч горобину
Так полюбив я мою Україну,
Що подолав і знемогу, і сон,
Геть розтопив металевий полон…

Спали тюремщики і вовкулаки,
Спали в дворах ланцюгові собаки,
Спали ув’язнені і упирі,
Спали продажні співці-кобзарі…

Сповнилось серце шаленим завзяттям,
Я запалив серед степу багаття,
У божевільному тому вогні
Все, що примарне, згоріло в мені, —
Бронзова постать, жалібні думи,
Пісні сльозливі, сповнені суму…
Знову я рушив на пошуки дива,
Де голосила ув’язнена Діва…

Причинна

Все упованіє моє
На тебе, мій пресвітлий раю,
На милосердіє твоє…

Усе лишилося позаду —
І кобзи спів, і бригантина,
Примарна слава, підла зрада,
І вкрита трупами Вкраїна…

Я йшов у ніч, у порожнечу,
Ступав у пустку, навмання,
Тягар віків лягав на плечі,
Пливла самотності мана.
Ані промінчика довкола,
Імлище тиснуло мене…
Та раптом спереду, на полі,
Узрів я полум’я ясне.

Високу, давню прамогилу
Всю поросла забудь-трава.
І в тиші чулися насилу
Квиління жалібні й слова:
— Боляче, боляче, боляче мені
Серед дикої пустелі, у самотині!..
Сотні літ, сотні літ, сотні довгих літ
Десь проходить стороною чужинецький світ!..
І не бачать, і не чують тіні навісні,
Як незміряно тужливо й боляче мені!..

О хто се? Хто се? Серце рветься,
Я поспішаю поміж трав…
І знаю я… мені здається,

Що голос той я здавна знав…
Палає вогнище кільцем,
Дівоча постать майоріє,
Чоло прикрашене вінцем
І коси в’ються, наче змії.
Голісінька, немов дитя,
Вона танцює у багатті…
Вогонь для неї покриття,
Сувої диму — шлюбне плаття…

І плеще Діва у долоні,
Танцюючи у тій золі.
У жаху болісним полоні
Почув я стогони й жалі:
— Будь мені, ясне багаття,
Вірним другом, любим братом…
Понеси мене у вирій
На багряному крилі,
Щоб і сліду люди-звірі
Не знайшли у цій золі!
Спали мене, Вогню;
Візьми мене в далину,
Ти не бійся — Дике Поле
Не почує стогону!
Я весело засміюся,
Чорним птахом вознесуся…
Пропали мені діру
В скам’янілім лоні,
Де у Чорному Яру
Лицарі в полоні!
Сплять вони — чи задубіли?
Ой, який кривавий плід!
Дике Поле? Дике Тіло!
Сотні літ! Сотні літ!

І я, тамуючи ридання,
Несміло вийшов з темноти…
— Скажи мені, дівча кохане,
Що сталося тобі, хто ти?

ДІВА (кружляючи в огні)

— Хіба не бачиш — я причинна!..

Я

А хто вчинив з тобою те?

ДІВА

Я жду появи Диво-Сина,
Те сім’я Боже і Святе…
Вже сотні літ, як зріє в лоні
Вогниста янгольська могуть,
Та тільки душі дикі й сонні
Їй народитись не дають…
І завмирає дух любові.
І кам’яніє в глибині,
По жилах пломінь замість крові
Тече й пече… Пече мені!
Колись і ти зі мною в парі
Ішов дорогою неслав…
Чи ти пізнав мене, Кобзарю?
Корсаре мій, чи ти пізнав?

Я

Ти Україна?

ДІВА

Я — причинна!
Я божевільна ластівчина…
У чорне небо полечу,
А хочеш — і тебе помчу?!.

Я (падаючи на коліна)

Святая Діво! Дай надію,
Що Землю не покинеш ти!
Ти нас вела крізь буревії
До глибини і висоти,
Я жив з тобою і тобою
В темницях, рабстві, в самоті,
В боях, у тиші, в неспокої
Плекала ти думки святі…
І ось тепер, коли довкола
Лиш трупи, холод та пітьма,
Ти хочеш кинуть Дике Поле
І відлетіти крадькома?!
Що з нашим Краєм толі стане,
Куди подінуться гаї,
Кому співатимуть осанну
У літні ночі солов’ї?
І наша пісня, наше слово
Невже згорять в цьому вогні?
Ти все це знищити готова?
Скажи мені! Скажи мені…

ДІВА (знеможено)

Проміняю променисте намисто,
Проміняю і цимбали й дуду…

У пратемних туманах імлистих
Нове поле собі віднайду…

Я

Завжди ще мить… Лише одненьку мить!

ДІВА

О Матінко! Болить мені! Болить!

(співає)

Полечу Чумацьким Шляхом,
Лоно геть розвію прахом,
Стану вільним чудо-птахом…

Щастя й жах! Щастя й жах!
Іскри зоряні в очах!
Я вже лечу!
Чи не лечу?
Кобзарю мій, я вся тремчу!
Прости мені… я навіжена,
Сама собою полонена…

О поможи! О поможи…
Святеє путо розв’яжи…

Я

О, як тобі родити Сина?

ДІВА

Я народжу в ту саму мить,
Як дух осяяних русинів
Закляття зможе сотворить!..

Я

Яке закляття?

ДІВА

Дуже давнє.
То заповіт дідів преславних…
Оцю сопілочку візьми,
Заграй на ній серед пітьми…

Якщо в душі твоїй воління
Перемагає марноту,
Всі українські покоління
Мелодію почують ту…
ЖИВІ перейдуть це багаття,
А МЕРТВІ лишаться в золі…
І ви сотворите закляття
Останню клятву на Землі!

Мені поможе народити
Самоосудження Русі.
Тоді дозріє Нове Жито,
І мрії всі, і правди всі.

Бери сопілочку, бери…
Закляття древнє сотвори!

Страшна Рада

Воскресну нині! Ради їх,
Людей закованих моїх,
Убогих, нищих… Возвеличу
Малих отих рабів німих!

І я заграв. Здригнулось Дике Поле.
Земля здригнулась. Колихнувся світ.
Немов литаври гримнули довкола
Із тих далеких легендарних літ…
У тій сопілці чулися ридання
Замучених дітей і матерів,
І клекотіння вічного повстання,
І вічна марність романтичних снів,
І клич до бою, і дівочий спів…

І я узрів усю мою Вкраїну,
Розіп’яту з правіку на Землі,
І я відчув розсіяну Родину,
Розсипану, загублену в імлі.

Вона відчула поклик — і воскресла!
Людей повстали в просторі ряди,
Праненьки Геї викидали чресла
Померлі покоління і роди.

Вони ішли до Вогнища, до Діви,
Вони ішли, не знаючи — чому!
Сопілки чарівної переливи
Вели їх крізь століття і пітьму.

Ішли далекі вої непохитні,
Ішли тисячолітні сіячі,
Корогви колихалися блакитні,
І блискотіли списи та мечі.

І нап’ялись, немов жіночі лона,
Сплюндровані могили по степах,
І з неба кров кипляча та червона
Знов окропила непорушний прах.

Земля тряслась. Кричали древні гори.
Бо з небуття, з приниження, з гниття
Мільйоннорукий, дивний і стозорий
Вривався буйний дух в Нове Буття.

І воскресали запорізькі лави,
Ішли крізь гук походів та війни,
Крізь марево і слави і неслави,
Ішли крізь ешафоти чужини.

Йшли матері і діти-янголята,
Ішли дівчата й мужні юнаки,
І падали заслони літ закляті,
І танули епохи та віки.
Йшли кобзарі, старшини і гетьмани,
Ішли опришки горді й кріпаки,
Повстали у кривавому тумані
Всіх гайдамаків зраджені полки…
Всі закатовані, усі забуті,
Усі покинуті в самотині,
Тепер порвали вічне путо,
Щоб відродитись в древньому вогні.

В містерії чаклунському потоці
Ізнову оживали легіони —
Померлі з голоду у тридцять третім році,
Замучені у тюрмах і колонах.
Розстріляні, оббріхані, убиті,
Закреслені у пам’яті віків,

Крізь Дике Поле, темрявою вкрите,
Йшли на сопілки чарівницький спів.

На мить одну закам’яніла зрада,
Розтанули кордони і темниці,
Прийшли живі з Америки, Канади
На поклик Божевільної Дівиці!

Мордовія не втримала поетів,
Уральські розлетілися дроти,
Ув’язнені прорвали всі тенета,
Пройшли всі лабіринти темноти.
Усі сліпі, обдурені і сонні,
Усі застрахані, окрадені й німі,
Всі боягузливі, убогі й безборонні —
Стояли теж покірно у пітьмі.

Завмерла вся сім’я Тисячолітня
Довкола Пломенистого Кільця.
І я почув запитання привітне
Із вуст якогось сивого бійця:

— Хто ти єси, що силою чи вмінням
З’єднав роли минулі і літа?
Яка глибінь живе в твоїм сумлінні,
Яка мета — проклята чи свята?
І пам’ятай, що вічне не прощає
Ні замірів пустих, ні марноти!
Чого волієш, і чого бажаєш,
Що пробудив дрімаючі світи?!

Я

— Я лише тінь. Відлуння клекотінь!
Я — меч в твоїй руці, я квітка для дитяти,
Я — сонця промінець, я — і любов, і свято,
Відсутній я, коли щасливий ти,
Тоді я втілююсь в твоїм коханні,
Веду тебе крізь грози і мости,
Оберігаю в бурі і в повстанні.

Відсутній я, коли ти сієш ниву
І обнімаєш діву чи жону…
Я — твоя радість, доки ти щасливий,
Я — урожай кохання на лану.

І лиш тоді, коли моя Родина
Потрапить у безвихідь, у біду,
У вихор доль, у Рідну Україну,
У плоть тугу, скривавлену я йду.

Я — прадавній Бонн і Кобзар,
Я — Опришок, я — Байда, я — древній Корсар!
У Царграді, у Римі, у холодній Москві,
На базарах, на лобних місцях і на грищах, —
Скрізь стоять мої постаті вікові,
Ніби знаки полону, ніби знаки ганьбища!

Проте я — лише тінь! Я — відлуння горінь!
Мене не вб’єш, мечем не розрубаєш,
Вогнем не спалиш, клином не діймеш…
Я — дух Тієї, котра скликала сюди
Русі Тисячолітньої Роди…
— А де ж вона?
— Узри — вона в багатті!
І тут пригасла полум’я стіна,
І всіх — від воєводи до дитяти —
Вразила Діва-Дивина.

Завмерло все мільйонноoке поле,
І голос тихий, та гучний, мов дзвін,
Котився в моторошнім видноколі
У душу всіх воскреслих поколінь…

ДІВА

Діти мої, квіти мої!
Думи мої і жалі!
Я плекала вас у кривавий час
На згорьованій цій Землі.

Кожен з вас зазнав катувань, неслав,
Та для всіх минала ця мить…
А мені в огні, у тяжкій борні
Все залишене вами болить!

І росте, росте той кривавий плід,
І мій біль переріс цей світ!
Я ввійшла в огонь, спопелила свій слід…
Сотні літ! Сотні літ…

Розбудіть свій сон, розірвіть полон,
Поможіть народити Дитя!
Хто посміє оцей перейти Вогонь —
Той здобуде Нове Життя!..
……
І не вагаючись ні трохи,
Ввійшли в багаття козаки,
Бійці прадавньої епохи,
Дівчата, діти, юнаки,
Усі невольники убогі,
Усі співці та кобзарі,
Всі, хто жадав і Правди й Бога,

Усі Кохані й Матері.
Ішли в безодню, в небувале!
Ішли у Лоно Дивини!
Сини марноти умирали,
Вставали Сонячні Сини.
На поклик Віщого Веління
Ставали Духом Вогняним…
…І лиш останні покоління
Заколихались перед ним…
І ніби втіливши вагання,
Яке відчули всі раби,
Озвався хтось, немов шептання
Тисячоликої юрби:

— Якась ти дивна і химерна,
Якась потворна і страшна…
Ми маєм книги і модерни,
І їсти й випити сповна.
Все те, чого колись жадали,
Про то й не снилося колись,
Прийшло в підвали і у зали,
Бери, радій — хоч подавись!
Куди нас кличеш, Божевільна?
З’явилась ти з якого сну?
Ми ситі, чуєш ти? Ми — вільні!
Ти — це мана. Іди вману!

І в Дикім Полі залунало:
— Ти — це мана. Ти — це мана?
І лише Мавка прошептала:
— Ні, це Вона… Либонь, Вона…
Я біла Віла… Я біла Віла…
Стою одна у заметілі…
Я скам’яніла, скам’яніла…
Гранітом вкрилось біле тіло…

Мов скіфська баба, заціпеніла,
Стою самотньо у степу,
Гострю чарівную сапу,
І вийду, вийду в Дике Поле,
Бо хто ж ту блекоту прополе?..

ДІВА

Пізно полоти, кохана Доню!
Все це було колись…
Вийди із вікового полону.
Пробудись! Загорись!

(до юрби)

Всі ви — спотворені душі,
Слуги чужого вітця!
Вам я сказати мушу —
Йдіть до страшного кінця!
Киньте теорії —
В тяжкому горі я!
Всі хитромудрі історії
Зрадник сотворює!
Я — ваша Вічная Неня,
Я і тепер, і колись —
Лише причинна, лиш навіжена,
Котра рветься увись!

Хочете бути зі Мною,
Діти прості і святі,
І серед грізного бою
І на хресті?!
То подолайте ж у Духу повстанні
Стежку оцю Вогняну,

Разом сотворимо Раду Останню —
Раду Страшну!
……
І Мавка зважилась, ступила у Вогнище!
А вслід за нею кинулась юрма.
Розпалось історичне гробовище,
Пропала ніч — порожня і німа.

Було їм тяжко — тим духовно-голим
Весь маскарад одвічний побороть,
Здирати з себе з муками і болем
Ворожий дух, ворожу дику плоть.

Проте від жару множилось завзяття,
І духом Діви сповнювались всі…
Мізерія згоряла у багатті,
Усе живе сіяло у красі…
Настала мить, коли у Полі Дикім
Сухий бур’ян лишився та зола,
І Діва стала духом Вогнеликим,
І Річ величну, владну повела.

ДІВА

Радіє Плід. Я жду пологів.
Вкраїнська Нива дозріва,
І на забуті перелоги
Грядуть Божественні Жнива.
Осяє пломінь Поле Дике,
Той день ви, Діти, утвердіть!
І возвеличте все Велике,
І все мізерне — прокляніть!

Всенародне закляття

А чистих серцем? Коло їх
Постави ангели свої
І чистоту їх соблюди.

А всім нам вкупі на землі
Єдиномисліє подай
І братолюбіє пошли.

ДІВА

Всім віковим базарам,
Всім духовним примарам,
Всім потойбічним карам,
Всім братовбивчим чварам,
Всім словоблудним чарам —
Ім’я їм — легіон! —
Всенародний прокльон!

ВСІ
Всенародний прокльон!

ДІВА
Поза очеретами, поза болотами,
Навіть не в баговинні, —
Хай розвіється все прокляте
В мертвому чортовинні!
Щоб не вийшло воно з небуття,
Не отримало іскри життя,
Щоб не ввійшло ні в скелю,
Ні в людську оселю,
Ні в криницю прозору,
Ні в звірину нору,
Щоб не впало на битий шлях,
Не лягло зерном на полях…

Все, що не може Радість прийняти, —
Хай буде вічно прокляте!

ВСІ
Хай буде вічно прокляте!

ДІВА
Заклинаємо всі темниці,
Заклинаємо душі ниці,
Заклинаємо всіх катів,
ІЩо мордують Вкраїни Синів,
Заклинаємо всіх поетів,
ІЩо сплітають катам сонети,
Заклинаємо всіх рабів,
Що кладуть дітей до гробів,
Заклинаємо всіх царів,
Заклинаємо всіх псарів —
Їм не узріти Грядущого Сина,
Їм не ввійти у Вільну Родину!
Древні породження дикого ката, —
Будьте прокляті!

ВСІ
Будьте прокляті!

ДІВА
Всі, хто купається в златі,
Всі, хто жадає кувати
Ніж чи кайдани на брата,
Всі, хто у Батьківській Хаті
Сміє Синів розпинати,
Всі, хто не вміє літати,
Хто у Прасонячне Свято
Хоче вужем пролізати —
Будьте прокляті!

ВСІ

Будьте прокляті!

ДІВА

І жандармам всім, і суддям,
І ученим словоблудам,
І запроданим писакам,
І жорстоким посіпакам,
І убивцям всіх країв,
Боягузам всіх віків —
Шлях у Праведний Вогонь!
Наш прокльон!

ВСІ

Наш прокльон!

ДІВА

Все спадкоємство деспота Петра,
Кривавої цариці Катерини
Хай щезне геть із берегів Дніпра,
З полів і духу України!
Усяку думку, що лягла в основу
Зрадливих клятв, і підступу й хули,
Волію я, щоб ви ввели у Слово
Й навіки всенародно прокляли!

За всі сплюндровані джерела
Натхнення, творчості й пісень,
Хай проклянуть міста і села
Кріпацького падіння день!
Віднині серце Матері-Вкраїни
Відкрите рідним друзям і братам,

А не дворушним ворогам!
І у святий Грядущий Храм
Не приведе їх підлості стежина!
Останнє слово нашої Родини:
— Ідіть в пітьму! Прокляття вам!

ВСІ

Прокляття вам! Прокляття вам!

ДІВА (урочисто)

Будую Нову Хату для Дитяти,
Кладу основу у Прийдешній Храм —
Для радощів, для любощів, для свята,
Для мудрості всім Людям і Вікам!
Увійде в нього лише вічно-суще,
Увійде в нього щирості душа,
Яка прозріє в історичній гущі
І марність там навіки залиша.

Щезають тюрми, духу сніговії,
Усі обмани у оцій золі…
Я — Матір-Україна, Я — Софія,
Живого Бога мудрість на Землі!

Погляньте — зріє небувала сила
Понад проклятим мотлохом століть!
Всі, хто здолав закляття вогнекриле,
Ввійдіть до мене в Лоно, увійдіть.
Двигтить раменами у Лоні Син Великий,
Останні муки… і остання мить!
Чи чуєте ви, Діти Вогнеликі?!

Ще тільки мить...
Болить мені! Болить!!!

5 березня — 25 грудня 1978 року.